

Sa Mga Kabataang Filipino Editor's Note

Artemio Ricarte was both blessed and unfortunate enough to have lived at the turn of the 20th Century, when his beloved motherland, at the peak of its struggle towards self-determination, was thrust between the conflict of two world powers and inadvertently denied the independence it was longing for.

Ricarte was a schoolmaster assigned in the town of San Francisco de Malabon in Cavite when he became friends with Mariano Alvarez (the *Capitan Municipal* of the neighboring town of Noveleta) and subsequently initiated in the Magdiwang council of the Katipunan. He took part in many skirmishes against the Spanish troops in the province, was elected Captain-General of the Revolutionary Forces in the Tejeros Convention, and was put in charge by Emilio Aguinaldo to implement the terms of the truce of Biak-na-Bato as the former went to exile in Hong Kong in late 1897.

Within half a year, the truce between the Spaniards and the Filipinos was voided and the revolution resumed. What Ricarte did not expect, however, was the United States entering the picture: whereas the Americans were initially supportive of the Revolutionary cause, the signing of the Treaty of Paris and U.S. President William McKinley's policy of "benevolent assimilation" unmasked their true objective of annexation and colonization, and hostilities

formally broke out after Private William Grayson opened fire on Filipino sentries posted in Santa Mesa, Manila on February 1899.

Ricarte was captured by the Americans in 1900 (while he was stationed in the third zone of Manila) handed a six-month prison sentence at the former Bilibid Prison in Santa Cruz, Manila. He was initially released, however, he stubbornly refused to swear allegiance to the United States, and was subsequently forced into exile in Guam together with the other unyielding revolutionaries such as Apolinario Mabini. However, come 1903, when confronted by the same demand by the Americans, Mabini chose to take the oath of allegiance whereas Ricarte remained steadfast in his refusal. He was then again banished, this time to Hong Kong.

Planning to revive the revolution while in Hong Kong, Ricarte was able to sneak back into the Philippines but was once again captured and imprisoned by the Americans. To ensure that he won't be able to incite seditious activity, he was for a time placed under solitary confinement, not even allowed to accept visitors or to write or receive letters from outside his cell.

Upon his second release in 1910, the Americans once again attempted to convince him to swear allegiance to them, but Ricarte remained true to his convictions. He was exiled back to Hong Kong from 1910-1915, and from there, Ricarte together with his wife Agueda Esteban and their children escaped to Yokohama, Japan where they lived peacefully. To sustain their living, Ricarte taught Spanish

at the *Kaigai Shokumin Gakko School* and operated a small restaurant called “Karihan Luvimin” which was frequented by Filipino visitors to Japan. Even while living in Japan, Ricarte’s love for the Philippines never wavered. They celebrated the heroism of Jose Rizal and Andres Bonifacio every year, and Filipino leaders often visited him to for his opinions on issues related to the upcoming Philippine independence.

Nevertheless, Ricarte’s stand against the Americans never changed. Political leaders like Manuel Quezon (a former Katipunero who embarked in a successful political career after the Revolution) visited Ricarte in Japan convincing him to return to the country and witness the inauguration of the Commonwealth Government but he refused. He said he would rather wait for the independence of the Philippines in 1946. Throughout the years, Ricarte remained steadfast that he would only return to the Philippines once it attains absolute independence from foreign rulers.

When war broke out between the United States and Japan during the World War II, Ricarte seized the opportunity and returned to the Philippines alongside the arrival of the Japanese invasion forces. Part of his gentleman’s agreement with then-Japanese Prime Minister Hideki Tojo was that he would “help to keep the peace and order in the country”, and he did so through his message “*Sa Mga Kabataang Filipino*” (which was also published in Spanish), in which he enjoined the Filipino youth to express their patriotism through supporting the Japanese regime.

Historians believe that Ricarte's sympathy with the Japanese was due to the Sino-Japanese War (1894) and the Russo-Japanese War (1904) which both displayed the might of an Asian power in contrast to the old Western regimes. He also had connections with Onkihiko Usa, a Japanese ultranationalist who extended assistance to Ricarte when he sought political exile in Japan. Furthermore, Ricarte lived in Japan during the Taisho period, a time when the country was reaping the fruits of the Meiji Restoration and emerging as a formidable world power. He could not help but imagine that Japan could do the same for Ricarte's own lamentable Motherland.

Although Filipinos in retrospect may have some misgivings about his brand of patriotism, especially on account of his support to the occupying Japanese, Ricarte's convictions were simply borne out of the injustices and discrimination he and his countrymen experienced firsthand for three and a half centuries under western colonialism. Regardless of whether history remembers him as a noble freedom fighter or as a well-meaning yet terrible misguided collaborator (or even a Quisling), There is no doubt that all Ricarte did and spoke of was for what he thought was the best for his beloved country.

REFERENCES

- Fleetwood, Ma. Luisa. *General Artemio Ricarte* (Manila: National Historical Institute, 1997).
- Ricarte, Artemio. *Memoirs of General Artemio Ricarte*. (Manila: National Heroes Commission, 1963).

Sa Mga Kabataang Filipino

GENERAL ARTEMIO RICARTE

MAHAL NA KABATAAN NG AKING BAYAN

Mahigit na apat napung taon na ang inyong mga ama at ninuno ay mga bata na katulad din ninyo at nakasama ko silang nakibaka laban sa mga Amerikano. Gayonman sa wakas ay natalo kami sa labanan, hindi dahil sa kami ay kulang sa tapang o lakas ng loob kundi dahil sa kakulangan namin ng mga sandata. Sila ay sumuko ng laban sa aming kalooban sa harap ng hukbong Amerikano. Nuong masakop itong Filipinas ay sinunog nila ang ating mga bahay, sinira ang ating mga bayan at inasal sa aming ang malupit na pakikisama na hindi pa na sasaksihan sa kasaysayan ng Sangkatauhan. Ang aming nakalipas ay siyang tapat na saksi kung gaano ang dinanas naming hirap nuong panahong iyon ng malubhang kapinsalaan. Ang karamihan ng mga matatalino, kaakit-akit at mga bayani ng ating hayan nuong panahong iyon ng kaguluhan ay ibinilanggo. Ang iba ay itinapon sa ibat ibang panig ng daigdig. Ako ay itinapon na kasama ni Mabini at ng ibang walongpu pang kababayan sa isla ng Guam, isla na nasakop ng mga Japones sa mga unang araw ng digmaang ito. Ako ay nanirahan doon ng dalawang taon bilang bilanggo at ang iba sa aking mga kasama ay nangamatay dahil sa kakulangan ng sapat na pagkain. Gayondin si Mabini, na bumalik dito sa bayang ito. Siya ay mahina at namatay pagkaraan ng ilang araw. Ng matalos ng ating mga kababayan ang malahayop na

ginagawa sa amin ng mga Americano, ang kalagayang iyon ay nagpakirod hanggang sa kaibuturan ng kanilang puso at naghari sa kanila ang hindi kasiyahan. Nabigo ang kanilang pagtutol sa malahayop na pamamaraan ng mga kanluranin.

Pagkalipas ng ilang taon ay nagtatag ako ng isang himagsikan laban sa mga Americano, ngunit hindi nagtagumpay dahil sa ng matuklasan ay napiit ako sa madilim na bilangguan sa loob ng anim na taon. Ako ay kanilang ikinulong sa isang bartolinang wala man lamang ilaw ni bintana na tila isang libingan ng mga buhay at di man ako binigyan ng pahintulot na may makausap.

Doo'y lumipas sa akin ang mapapait na araw na tila бага wala ng katapusan. Sa dakong huli ay tila бага unti-unting nawawala ang aking bait. Sa panahon ng aking pagkabihag ay nadinig ko ang mga yabag ng mga nauuna sa akin; nakikita ng aking mga mata ang malungkot na hinagap sa maliit na siwang sa aking kinapiiitan. Napakaliwanag na ang mga bilanggo ng Amerika ay ipapapatay na lahat sa bibitayan. Gayon man, isang araw, nang matapos ang aking pagkabilanggo, ako ay kinuha ng opisyal na Amerikano sa bartolina at isinama ako upang makita ko ang ilang mga daan sa Maynila at ipinaliwanag sa akin ang mga kaunlarang ginawa ng Amerika sa bayang ito, sinikap na himukin ako at manumpa bilang nagtatapat sa harap ng bandilang Amerikano. Hiniling ko na ako ay bigyan ng 40 araw upang isipin ang bagay na yaon dahil sa ang katotohanan ay wala ako sa katayuang makapagpasiya agad. Hindi ko matiyak ang nangyari sa aking palaisipan dahil sa tila nawala ang lakas ng aking pañgañgatuwiran. Hindi pinairugan ng opisyal na Amerikano ang aking

kahilingan at inihatid ako sa isang bapor na siyang nagdala sa akin sa Hongkong bilang isang tapon.

Sa lagablab ng digmaang pumutok sa Europa noong 1914, ay inatasan ako ng pamahalaang Ingles na umalis kapagkaraka sa Hongkong. Ako ay nagpunta sa Shanghai. Sinikap ng mga Amerikano na ako ay dakping muli, at upang makaiwas sa malupit na parusa ay lumipat ako sa Hapon. Nanirahan ako roon ng 26 na taon. Salamat sa mahabaging pakikisama ng Bayang Hapones. Tumigil ako sa Yokohama hanggang pumutok ang Pañgalawang Digmaang Pangdaigdig ngayon. At sa wakas ay nakabalik ako sa aking bayang tinubuan. Mahabang panahon akong nagtigil sa Hapon, at nagdaan sa akin ang mga araw, buwan at mga taon na kayo ang siyang laging inaalaala, Kabataan ng Bayan, “maningning na pagasa ng Amang bayan”, gaya ng sinabi ni Rizal, at kayo ay nagsipaghikahos sa ilalim ng mapangaliping kuko ng mga Amerikano, sa ating sariling lupain.

Pagkalampas ng 40 taong pagsakop sa atin ng mga Amerikano ay nakabalik ako sa sariling bayang ganap na maligaya at minsan pang namalas ang ating mga kalahi upang magkaroon ng pagkakataon na makapagparating sa inyo ng isang mahalagang pagtatapat. “Maraming mga bayaning nabuwal sa dilim ng gabi” at nagbuhos ng dugo sa suliranin ng bayan, upang tayo'y manumbalik sa damdaming Asiatiko na siyang dati nating tunay na kalagayang maka-silañgan.

Matagal nang ninanasa ang pagkakataong ito upang maisalaysay sa inyo ang matapat na pagkilala sa

kabayanihang naisagawa ng inyong mga magulang. Mula nang ako ay bumalik dito sa ating bayan, ay naglakbay na ako sa iba't ibang pook ng Filipinas, at aking minalas ang mga iniwan ng Amerikano sa atin. Tayo ay kanilang dinaya. Siniil tayo sa ating pagunlad, sapagka't sila ay walang mabuting kaugalian. Sila ay mayroon lamang patakarang makamasakim na kulang ng pagtatapat at ito ay tinatawag kong Yanquismo. Iyan ang dahilan kung kaya ang mga Amerikano ay hindi nauunawaan ang tinatawag na maningning na adhika na inabot ng bantog na sila'ngan. Mabilis na nadaya ang bayang Filipino nang kawalang pagtatapat ng mga Amerikano. Marami sa ating mga mamamayan ay walang patumanggang sinikil at patuloy pa ring sinisiil. Nalalaman ng ating bayan na ang hindi tumpak nilang pakikitu'ng ay ang paniniil nila sa ating lahi, na nakikita hindi lamang sa mga restoran, kungdi pati sa mga tren, trambia at sa iba pang mga hayag na pook. Mayroon ding mga pook sa ating bayan na hindi maaaring pasukin ng mga Filipino sapagka't ito ay sa mga puti lamang.

O! Mahal na mga kabataan ng aking bayan! Kayo ba ay nagkaroon na ng pagkakataong makipagkaibigan sa mga kabataang Amerikano nang walang pagkukunwari?

Tinatanggap ko ang katotohanan na sa loob ng 40 taong aking pagkawalay dito sa ating bayan, ang mga Amerikano ay nakapagtayo ng maraming malalaking gusali, magagandang daan at mga tulay, at nakapagtayo ng maraming paaralan, at bilang bunga nito ay isang malaking kunwaring kaunlaran at kunwa'y napalago ang makabagong kabuhayan na maka-Amerikanong palakad na hindi bagay

sa ating mga Filipino. Kung ang akala ng mga Amerikano ay sa pamamagitan ng mga kunwaring kaunlaran at maliwanag na tila бага kanilang naisagawa, ay nabihag na nila ang Puso ng mga Filipino, nagkakamali sila dahil sa katotohanang napatunayan ko sa aking paglalakbay sa maraming dako ng Kapuluang ito'y aking nadama na ang tunay na damdamin ng mga Filipino ay hindi nabihag at hindi maaaring bihagin ng mga Amerikano, kailan pa man.

Bilang kabuuan, ang mga mamamayan ay hindi nalinlang lalo na ang mga kabataan. Sa ganitong malubhang pagkakataon ng kasaysayan natin, naniniwala ako na tayo ay makapagaabuloy ng maliit nating makakaya sa pagtatayo ng Bagong Filipinas, bula sa bagong buhay, pagkilala sa tungkuling dapat gampanan, at makilala ang kahalagahan ng gawaing ating gagampanan sa hinaharap. Kayo ang tinatawag sa pagtatayo ng hinaharap na hanggahan — ng hinaharap na kaunlaran at kasaganaan. Kayo, mga kabataan, ang pag-asa at liwanag ng ating bayan. Aking nababanaagan sa inyong mga mukha at paguugali ng saligang tunay na Silaňganin, ang palatandaan ng ating mga dakilang ninuno at ang pag-asa ng ating mga magulang.

Kung gayon ay ipinakikiusap at isinasamo ko sa inyo na isagawa ang mga sumusunod na tuntunin: (1) Katapatan at pagibig sa malinis na gawa; (2) paunlarin ang pagkakaisa; (3) iwaksi ang pagtataňgi sa mga puti; (4) igalang ang Bathala, matatanda at mga guro, tuluňgan ang mga kaibigan, paraňgalan ang mga bayani at martir ng bayan; (5) karaniwang ugali at kaakitakit na pakikipagkapuwa; (6) itanim ang diwa ng pagpapakasakit at sariling pagtitiis sa

kapakanan ng bayan, at (7) paglilingkod sa kabutihan ng iba at lalo na sa mga kababayan.

Ipaliliwanag ko :

Ang katapatan at pagsasagawa ay lubhang mahalagang sangkap sa pagkilos upang matiyak ukol sa kabataan ng ating bayan. Ang pagtatapat ay magiging kaligayahan ng inang bayan, at sa pamamagitan ng inyong pagsusumikap ay maaari tayong lumigaya. Sa mapalad na katotohanang aking nasaksihan na mga tapat ang ating mga kabataan at siyang humimok sa akin sa pagsisiwalat sa kasalukuyang kalagayan. Nalulugod ako na kayo ay makita kong tapat sa inyong mga gawain, Ang mga bayang Kanluranin ay nagpapatang sa atin na tayo ay mga tamad. Ang ilang butil ng katotohanan niyan ay bunga ng siñgaw ng panahon at katutubong mga pangyayari. Ang katagang ito ay may katotohanan, gayon man, hindi nagpapakilalang tinatanggap natin ang mga paratang kungdi ito'y isang pagpapaumanhin ng may malawak na pagkukuro.

Tinuruan kayo ng Amerika ng ukol sa demokrasya na lubhang pinalaganap at pagpapaumanhin na mapanglinglang sa loob ng nakaraang 40 taon. Ang mga aral na ito ay wala kungdi isang malaking kataksilan sa tiyak at tunay na pagka-silañgan. Ang demokrasya ay isang maliwanag at walang kapantay na bagay sa salita nguni't sa katotohanan ay hindi matatawarang panglilinlang sa mga alamat ng pag-kasilañgan. Inaasahan ko na kayo ay magtatayo rito ng matibay at mayabong na katatagan at di ng palaisipang walang saligan na — “ang mahina ay siyang busabos at nasisikil ng malakas sa daigdig na ito.” Kung ang

iba'y pinahihintulutang gumawa ng balang ibig na kanilang maisipan nguni't labag yaon sa matibay at mayabong na saligan, yaon ay pagpapakilala ng kapangyarihang nakapamamaibabaw sa mga kahabaghabag. Kung ang makapangyarihan sa daigdig muia sa hindi masayod na panahon ay nagsakatuparan ng mga doktrina ng pagkakapantaypantay at pagkamakataruñgan disin sana'y wala ng bansang mahina at alipin. Idinadalañgin ko pa rin na iwawaksi ninyo ang lahat ng ugaling masakim at mapangapi at gagawin ninyo ang tuntuning Asiatiko na pauunlarin ang mga kabataan sa palatandaan ng "*pagkakaisa*". Upang maipagtagumpay ang diwang ito ay kinakailaingan ang isang dakilang samasamang pagmamalasakit at magkaisa sapagka't ang 3 ay higit at malakas kay sa 2 at ang 2 ay higit din at malakas kay sa 1.

Ukol sa pañgatlong bilang, yao'y katutubong tungkulin ng bawa't ulo ng pamilya, mga guro ng mga paaralan na magtanim at magpayabong sa mga kabataan ng mahalagang palaisipang ito. Sa katotohanan ay tinuruan ng Amerika ang ating mga kabataan ng mga nagpapagunita ukol sa buhay ng mga Lincoln at Washington upang malimutan natin sa ating mga puso ang maningning na nagawa ng mga dakilang bayani ng ating bayan sa silaingan. Naniniwala ang mga Amerikano na kailan pa ma't tayo ay nakapagsasalitang mabuti ng Ingles, ay isa ng sapat na katibayan ng ating kamulatan at mabuting kaugalian, ay naiuugit sa atin ang maling palaisipan ang kahusayan ng lahing puti. Sa kabila ng lahat ng panglilinglang na iyan, gayon man, tayo ay hindi nalinlang ng kanilang mga pamamaraan. Sa pamamagitan ng mga karanasang inyong nasaksihan sa digmaang ito ang tunay na lakas ng Imperio

ng Hapon. Kaya ako'y panatag na kayo'y makikipaniwala sa akin na ang tiyak at wakas na tagumpay ng Hukbong Imperial Hapones sa digmaang ito ay isang maningning na araw ng katubusan ng mga taga silangan at kung tamasahin na natin ang ligaya ng tagumpay na iyan ay hindi lamang tayong mga Filipino ang madudulutan kungdi pati ang buong Silangang Asia. Sa bagong kaayusan na nakikita ninyong itinatag dito, ang Silangan ay siyang mamamayani sa lahat ng kalagayan sa pamumuno at pamamatnugot ng Hapon. Samakatuwid, kinakailangan tayo ay humanda sa pagganap ng ating tungkulin sa malapit ng dakilang hinaharap. Sa wakas, sa may apat na raang taon na tayo'y nasa ilalim ng kapangyarihan at pinagsasamantalahan ng mga Kanluranin, ay dumating na ang panahong dapat tayong bumangon sa ating mga hukay na pinaglibingang buhay sa atin ng mga puti at ipakita sa boong daigdig na tayo ay may magagawang mabuti at dakilang bagay na magpapasilakbo ng hinihintay na paggalang at paghanga. Ukol naman kay Bathala, igalang ang matatanda, mga guro, parangalan ang mga bayani at mga martir; ito'y naliliwanagan na ng lahat na kinakailangang isagawa sa tuwi na. Ang Poong Bathala ay kinagigiliwan at iginagalang ng buong sangkatauhan. Ang taong natatakot kay Poong Bathala ay taong nakakikilala ng mabuti at masama. Isang walang kapantay na tuntuning nagpapakilala sa baytang ng ating kamulatan ang paggalang sa mga matatanda at mga nakatataas sa atin. Hindi tayo mabubuhay ng maligaya sa pagtatangi. Tayo ay nilalang ng Dakilang Lumikha, kaya kinakailangang igalang ang nakatatanda, kaalinsabay na parangalan ang naglingkod ukol sa ating minimithing kinabukasan. Ito ay isang tanging tuntuning pag-Asia. Ang ating mga ama ay siyang guro sa ating tahanan at sa

paaralan ay ang mga guro naman ang siyang gumaganap ng tungkulin ng ating mga ama. Alinsunod sa tinatawag na demokrasya na may maling pakahulugan, ang mga guro ay mga kinatawan lamang na tagapagturo sa ating mga kabataan, isang paniniwalang mali at maligoy. Isipin lamang ninyo ang isang halimbawa na kayo ay binigyan ng inyong ama ng mga buto at ang inyong guro ay laman naman. Kinakailangan ang masinop na pagtutulungan ng bawa't isa. Kung ang inyong pairalin ay ang paniniwala at mga turo ng mga Amerikano na ang hinaharap lamang ay ang kapakanan ng bawa't isa ay hindi tayo makapagtatayo ng isang matibay at masaganang nagkakaisang bayan. Nagpapasalamat ako kay P. Bathala sapagka't namamalagi pa ang magandang hilig at alamat sila'ngan ng pagmamahalan ng bawa't magkababayan. Hinggil naman sa karaniwang malinis na paguugali at pakikitu'ng sa gabay ng buhay at natamo iyan mula sa pagkabata at hindi maaaring mabago kapagkaraka.

Harapin ninyo ng may lamig at hinahon ang anomang suliranin. Gayon man, ikinalulungkot kong sabihin sa inyo na ang iba sa mga kabataan sa mga lungsod ay madaling magulumihanan ng biglang pagaalinlangan sa walang kabutihang bagay sa tunay na kaugaliang pangsila'ngan. Tuturuan natin ang ating mga kabataan na magtipid at magimpok at huwag magmalabis sa paggamit ng mga karangyaan gaya ng mga mahal na singsing, bato, magagarang damit; mga kapalaluan at kagaslawang palaisipang labag sa ugaling sila'nganan at kailan man ay hindi naging ugali ng ating mga ninuno ang mga iyan. Ang aking mga pagpuna ay nakasalalay sa mga kaayusang panglabas at mga pagmamasid, gayon man ay naniniwala

ako na hindi pa nawawala sa inyo ang mabuting paguugali at pakikituño sa mga hayag na pook.

Naniniwala ako na mahalaga ang pagmamalasakit ng mga kabataan sa ating bayan, gayon man, ay nañgañgamba ako sa mga tuntuning iniukit ng mga aral Amerikano na pawang palaisipang masakim lamang. Sa panahon ng pamamahala ng mga Amerikano ay itinuro sa atin ang adhikaing sa sariling kapakanan na siyang gumanyak at nagbigay ng halaga na harapin ng bawa't isa ang kaginhawahang pangsarili sa halip na harapin ang para sa kabutihan ng lahat. Ang masamang pamamaraang ito ng mga Amerikano, ang kasakiman at pagapi na naging dahilan ng pagtitining ng digmaan ngayon, at samantalang iya'y umiiral sa daigdig ay hindi matatapos ang digma ng bansa laban sa kapuwa bansa. Ang pagmamalasakit ukol sa kabutihang panglahat ay siyang mahalagang saligan ng maligayang buhay. Ang pagpapakasakit sa sarili ay isang mahirap na gawa nguni't kinakailangan natin iyan. Kung hindi pagmamalasakitan ang maraming bagay sa buhay na ito ay hindi natin matatamasa ang tunay na kaginhawan at kapayapaan. Huwag ninyong kalilimutan na kailan ma't ang kaligayahan at kapayapaang ito sa pamamagitan ng hirap at pagmamalasakit ay matatamo natin iyan nang wala nang katapusan. Ang Banal at lalong malawak na silaňgang Asia sa pagtatatag ng isang kabilugang masagana ay isang banal na layunin ng ating tagapagtaguyod ang Imperio ng Hapon, na ipinakipagsapalaran niya ang 3000 taong buhay na naging maligaya at hindi nagtamo ng anomang kabiguan sa maningning niyang kasaysayan. Pagsumulpot ang digma ang bawa't kamay ay kumikilos na samasama sa diwa ng pagmamalasakit. Pinipithaya ko sa Dakilang

Makapangyarihan na tayo ay bibigyan niya ng lakas at kinakailaňgang tapang upang lubos na matamo natin ang dakilang haňgarin na ngayon ay nililiwanag ng Hapon upang matupad ang banal na tungkulin. Sa gayon ding diwa ng pagpaparaňgal, ang ating pangbansang bayani, ang Dakilang Jose Rizal, ay naghandog ng buhay para sa kabutihan ng ating bayan.

Sa katapusang pagsusuri, ang pagsasagawa ng ukol sa kabutihan ng lahat ay naňgaňgahulugan din ng pagmamalasakit. Sa maraming taon ay nakilala na natin ang salitang “lingkod” na ang kahulugan ay paggawa ukol sa iba, na hiwalay sa lahat ng kilos at gawang hindi nagpapalaki sa kanyang sariling pagkatao. Sa ating buhay ay gagawa tayo ng ukol sa kapakanan ng lahat at hindi sa kapakanan ng ilan lamang. Ito ang tungkuling magdudulot ng kapakinabaňgan sa ating mga mamamayan. Ito ang hinagap na hindi nagaganap sa kabuuan ng Demokrasyang Kanluranin. Nagagalak ako na ngayon ay mayroon tayong mga samahang naghahandog ng tulong sa hayan, at himukin ang bayan na makiisa at tumulong sa Imperio ng Hapon, sapagka’t ang mahalagang binabalikat at isinasagawa nito ay ang matandang aral ng ating mga magulang.

Ang paglilingkod sa kabutihan ng bayan ay isang mahirap na tungkulin nguni’t ito ay madali nating maisagawa. Halimbawa, ang paglilinis ng mga daang bayan ay isang gawaing ukol sa kapakinabaňgan ng lahat at walang gaganap nito para sa kabutihang pangsarili. Idinadalaňgin kong ang lahat ay tumupad ng matapat laking ang ating katutubong tungkulin. Ito ay tungkulin ng bawa’t isa, lalong lalo ng mga kabataan ng ating inang bayan.

Minamahal kong kabataang Filipino — ipinañganak ang bagong kaayusan, tatahakin natin ng buong katatagan at walang patumangga, handa para sa katapusang paglalakbay upang marating ang maligayang hantuñgan na ating pinagsiklayan sa daan-daang taon. Iyan ang banal na adhika ng ating mga magulang — ang kalayaan at pagsasarili.

Bago ako magwakas, pahintulutan akong dumalañgin kay Poong Bathala na paligayahin tayong lahat at tangkilikin ang ating mga tahanan at mga kaanak. Maraming salamat.

QUERIDOS JOVENES DE LA PATRIA

Hace mas de cuarenta años, vuestros padres y abuelos, que eran jóvenes como vosotros, luchamos juntos contra los Americanos. Pero, por la mala suerte, perdimos en la contienda, no por falta de valor y coraje, sino porque no poseíamos entonces suficientes armas y municiones de guerra. Tuvieron que rendirse forzosamente contra su voluntad ante la superioridad de las fuerzas Americanas invasores, quienes, al posesionarse de las islas, quemaron nuestras casas, destruyeron nuestros pueblos, tratandonos de una manera mas cruel que jamas se ha visto en los anales de historia humana. Vuestros antepasados han sido testigos fidedignos de cuanto sufrimos durante aquellos tiempos aciagos de humillacion. Los elementos mas cultos, influyentes y patrioticos de nuestro pais durante aquel conflicto armado fueron encarcelados; algunos, expatriados en diferentes partes del mundo. Yo fui desterrado con Mabini y otros ochenta compatriotas a la isla de Guam, isla que fue ocupada por los Japoneses en

los comienzos de esta lucha titánica. Vivi alla por dos años como prisionero, y a lo de nuestro exilio, muchos de mis compañeros murieron, algunos, por padecimientos físicos, y otros, por falta de alimento. El mismo Mabini, cuando volvió al país, se hallaba gravemente enfermo, falleciendo pocos días después. Nuestros compatriotas, al enterarse del trato inhumano de que hablamos sido objeto, sintieron un pesar en lo mas hondo de su corazón una incalificable indignación. Protestaron entonces en vano contra tal brutal proceder de los déspotas occidentales.

Después de algunos años, traté de organizar otra revolución contra los Americanos, intento que se malogró por una mala fortuna, y cuando fui descubierto, me encerraron en una bartolina oscura por espacio de seis años continuos. Me metieron en una mazmorra sin luz, ni ventilación — una sepultura para los vivos é incomunicado, y allí pase los días amargos de mi encarcelamiento que me parecieron siglos enteros, al extremo de que a poco mas, perdi el uso de la razón. Durante mi cautiverio, días tras días, oía yo los pasos de los desafortunados conducidos al catafalco en el que iban a ser ahorcados. Veía aquellas lugubres escenas con mis propios ojos al través de una pequeña abertura de mi bartolina. Era muy notable pues que la intención de America entonces era dar la muerte a todos los presos Filipinos. Pues, al expirar mi sentencia, un oficial Americano me sacó de la cárcel y me acompañó para ver algunas calles de Manila, explicandome el progreso y mudansa operados por America en la ciudad Magallánica, tratando de persuadirme para que yo prestara juramento ante la bandera Americana. Le pedi que me concediera cuarenta días para pensarlo, en vista de que yo habia

arrostrado una existencia solitaria durante seis años en la prision, y le dije que no estaba seguro de si retenia aún normales mis facultades mentales, ó si yo ya habia perdido la razon. El oficial Americano rechazó mi petición y me condujo a un barco, que me llevó a Hongkong como deportado.

En la gran conflagración Europea de 1914, el Gobierno Ingles me ordenó que me saliera de Hongkong inmediatamente. Empero fui entonces a Shanghai, donde los Americanos trataron de nuevo arrestarme, y para evitar persecuciones injustas y tratos inhumanos, me trasladó al Japón. Allí vivi por espacio de veinteseis años, gracias al corazon magnanimo del pueblo Japones. Permaneci en Yokohama hasta que se declaró la presente guerra, por la cual, tuve por fin, ocasión de volver de nuevo a mi querida patria. En mi larga estancia en Japon pasó los años, los meses y los dias pensando y acordandome siempre de vosotros, mis queridos compatriotas, de que estabais en nuestro propio suelo bajo la férula esclavisadora de los Americanos.

Despues de los cuarenta años de dominacion Americana, vuelvo a pisar tierra Filipina, lleno de alegría al encontraros de nuevo y poder tener esta magnifica oportunidad para dirigiros unas cuantas palabras, especialmente a esa juventud, “esperanza de mi patria”, como dijo Rizal. Muchos patriotas que “cayeron durante la noche” que ofrecieron su sangre en holocausto a nuestra causa, habian soñado en que volveriais algún día a ser Asiaticos como asi todos eramos originalmente. Esta es

la mejor oportunidad para demostrar, vuestro respeto y reconocimiento a las almas heroicas de vuestros antepasados.

Desde que regresé a nuestro país, he hecho varios viajes recorriendo diferentes puntos de Filipinas, en los cuales, he observado todo cuanto los Americanos han enseñado y legado a mis compatriotas. Los Americanos os habian engañado miserablemente. Pues estos desprovistos como estan de una civilizacion propia, ni tienen historia, ni buenas tradiciones, pues solo estan empapados con el espiritu materialista, careciendo de toda sinceridad: esto es Yanquismo nato. Esta es una de las razones porque los Americanos no alcanzan lo sublime de que son el alma, las costumbres y las idiosencracias Orientales de nuestros abuelos. La insinceridad del pueblo Americano ha corrompido al pueblo Filipino, y, tan es asi, que muchos de nuestros compatriotas sufrieron lo indecible y continuan sufriendo aun en vana protesta. Nuestro pueblo no se olvida de los malos tratos llenos de prejuicios raciales de los Americanos a los Filipinos, tanto en los retaurantes, como en los trenes, tranvias y sitios publicos. En nuestro propio pais habia lugares donde se prohibia la entrada de los Filipinos por los Americanos. Que ironia!

Oh, queridos jovenes de mi patria adorada! Acaso habeis tenido ya lazos de amistad con los jovenes Americanos sin ninguna reserva mental?

Veo la realidad tangible en que, durante mi ausencia de cuarenta años, se hayan construido grandes edificios, buenas carreteras, y se han aumentado el numero de

escuelas, y por todo resultado, sin embargo, no es mas que un progreso artificial del pais que se ha modernizado, al parecer, y Americanizado demasiado. Si los Americanos creyesen que por medio de estos adelantos materiales y apariencias ficticias conquistaran el corazon del pueblo Filipino yerran de medio a medio, y es un hecho que he comprobado durante mi travesia en distintas partes del Archipiélago cuando trate de pulsar la opinión publica y observé que el verdadero sentir de la mayoria de los Filipinos no se haya cautivado por los Americanos, ni creo que jamás lo sera. En resumen, el pueblo no se dejó engañar, especialmente la juventud vigorosa. En los momentos mas criticos de nuestra historia, confio en que aportareis vuestro grano de arena en la reconstruccion de la nueva Filipinas, comenzando una nueva vida, reconociendo que vais a jugar un papel vital e importante para nuestro futuro destino. Sois los mas llamados a sobrellevar el peso de la responsabilidad por la suerte, progreso y porvenir de nuestra patria. Sois la esperanza y la antorcha de inapreciable valor para Filipinas. Veo pues reflejados en vuestros rostros el caracter y las fecundas huellas del verdadero Orientalismo, símbolo de las virtudes y afanes de vuestros antepasados.

Ruegoós pues, la practica de las virtudes siguientes:

- 1.0—La sinceridad y el amor al trabajo honrado;
- 2.0—El desarrollo del “esprit d’corps”;
- 3.0—El descarte del concepto erróneo de inferioridad;

4.0—El respeto al Gran Hacedor, a los viejos, a los maestros; la ayuda a los amigos; la veneracion a los heroes y mártires de la patria;

5.0—El habito de sencillez y la fortaleza de caracter;

6.0—La inculcacion del espiritu del sacrificio y de la propia abnegacion; y

7.0—El servicio por el bien del projimo, especialmente del pueblo.

Me explicaré:

La sinceridad y la actividad son elementos caracteristicos muy importantes, por cierto, para la juventud de nuestro pueblo. Vuestra sinceridad seria una fuente de felicidad de nuestra patria. Afortunadamente, me he convencido del hecho de que nuestros jovenes son mas sinceros aún en medio de esta contienda armada. Me siento feliz y muy contento cuando os veo obrar con sinceridad del Oriental. Los occidentales que van y vienen a nuestro pais nos acusan de ser indolentes y apaticos. Algo de verdad, hay en esto por razones climatologicas y otras circunstancias naturales. Esta admision no significa, sin embargo, “confesion de indolencia de nuestra parte ni mucho menos una indiscrecion”, sino que mas bien una indulgencia saludable.

America os enseñó los vicios de la tan cacareada democracia y liberalismo ficticio por espacio de cuarenta

años. Estas enseñanzas no eran mas que la traicion al genuino orientalismo. La “democracia” al parecer es una palabra excelente, pero en realidad es una condenable abhuracion a nuestras tradiciones orientales. Nuestro objeto es establecer aqui la mutua co-existencia y la co-prosperidad, y no la rancia teoria de que los débiles debian ser tragados por los fuertes al igual que en el mundo zoologico. Si se ha de permitir de que cada cual hiciera lo que le plazca y lo que le conveniera, esto seria muy contrario al espiritu y al ideal de la co-existencia y la co-prosperidad y una manifestacion inequívoca del reinado irracional. Si desde tiempo immemorial los pueblos hubieran practicado la doctrina de equidad y justicia, no habria existido nunca alguna nacion debil. Tengo pues fé en que os desligareis de todo egoismo y despotismo occidental y os convertireis en unos verdaderos jovenes asiaticos, desarrollando, por ende, el “esprit d’corps”. Para triunfar en ese sentido seria preciso nuestro esfuerzo común para unificarnos. Tres son siempre mayores que dos y dos que uno.

En cuanto al tercer punto, naturalmente, es un deber ineludible de los padres de familia y de los maestros de escuelas, en inculcar é infundir en la juventud el concepto de dignidad. America habilmente ha enseñado a los jovenes, inyectandose en su alma incauta el virus de la civilización Anglo-Sajona, infundiendo en vuestras mentes las vidas de los Lincolns y los Washingtons, con el fin de borrar de vuestros sentimientos las glorias de los héroes de nuestra patria y del Oriente. Los Americanos han creido erroneamente que el poder hablar bien en Ingles seria ya un timbre suficiente de cultura y de buen educacion, por lo que astutamente os hizo creer en la superioridad de ellos

sobre nosotros. No obstante y á pesar de tales artimañas y engaños, gracias que, al final no hemos caído en el anzuelo. Por vuestra propia experiencia habeis observado y comprendido durante esta guerra la verdadera fuerza del Imperio Nippon. Confio por tanto, en que ya estareis convencidos plenamente de la victoria segura de las fuerzas Imperiales Japonesas en esta lucha y que no está lejos el glorioso día por la emancipación de los Orientales, por lo cual, podreis gozar de las bendiciones que trae consigo el triunfo de los Asiaticos. En el nuevo orden que se va a establecer, todos nosotros, los Orientales, seriamos los adalides de la situacion en el Oriente bajo caudillaje del Dai Nippon. Por lo tanto, debemos estar al tanto del papel importante que vamos a desempeñar en el no lejano futuro. Durante cuatro cientos años hemos sido sepultados vivos bajo la férula occidental, y esta conflagracion mundial será nuestra unica oportunidad para levantarnos de nuestras tumbas en que hemos sido enterrados vivos por los occidentales y demostrar al mundo que también podemos hacer algo digno de respeto y de admiracion.

Hablando sobre el respeto á Dios, á los viejos, á los maestros y la veneración a nuestros héroes y mártires este hecho es una virtud de alcance transcendental que siempre debemos practicar. Dios esta universalmente reconocido, adorado y respetado en su omnipotencia. El que teme y reconoce a Dios como un poder divino es un hombre que sabe distinguir lo bueno de lo malo en esta vida. El respeto á los viejos y á nuestros superiores es una virtud excelente que señala nuestro grado de cultura en la sociedad. No se puede vivir felizmente estando aislados. La voluntad divina nos ha creado, por tanto, debemos respetar á nuestros

ancianos, jefes gerargicos, venerando al propio tiempo, á nuestros beneméritos y bienhechores. Este es el punto básico de la ética Asiatica. En nuestros hogares los padres son nuestros maestros pero, en las escuelas, los maestros toman el lugar de nuestros padres. Según la democracia mal interpretada, los maestros no son mas que agentes para enseñar á la juventud, por cierto, una teoría absurda y erronea. Suponiendo que vuestros padres pudieran ofreceros huesos, los maestros podran daros carne. Para fundar el Oriente más sólido y más vigoroso, ha menester que nos ayudemos mutuamente. Si adoptaramos la filosofía y la doctrina america, atendiendo solamente el bienestar personal, nunca podriamos establecer un pais fuerte, grande y próspero. Gracias que en mi pais todavia se conserva la bella tradicion oriental de amar al projimo.

En cuanto al habito de sencillez, integridad y rectitud, esta fase de la vida humana no se adquiere sino desde la edad temprana y no se cambia tan facilmente de la noche á la mañana.

Debeis afrontar cualquier situacion con calma y serenidad. Siento manifestar aqui, sin embargo, que he observado que algunos de los jovenes de las ciudades son facilmente suceptibles á excitacion nerviosa por cualquier cosa baladi, lo cual es contrario al verdadero caracteristico de los jovenes orientales. Debemos enseñar á nuestra juventud que aprendan á economizar y no abusar el uso de anillos costosos, trajes extravagantes, frivolidades, y con las uñas largas, etc., todo lo cual, no conduce mas que al ocio y á la pereza. Esta costumbre frivola y extravagante, no ha sido, nunca jamas de nuestros abuelos. Mis criticas se basan

solo sobre las apariencias externas, por cuyo motivo, espero que en el fondo conservais aún las buenas costumbres y las usanzas sanas de los orientales. Esto es, que al fin y al cabo sabreis demostrarlo con la manera de vestir y con vuestra norma de conducta propia.

Opino además, que el sacrificio es un dote esencial que debe practicar la juventud de nuestro pueblo. Temo sin embargo, que esta virtud ya estuviera afectada por los malos dogmas del americanismo rampante. En el régimen americano, se enseñó aquí la doctrina individualista, dandose mas importancia al bien personal que al bienestar común. Esta perniciosa práctica americana—el egoismo y despotismo—han sido el movil infernal que culmino esta guerra, y mientras subsista esta doctrina egoista sobre la tierra nunca terminarán las luchas armadas entre las naciones del orbe. El sufrimiento por el bien común, seria la base fundamental y sana de una existencia feliz y halagueña. La abnegacion es una cosa difícil de practicar en esta vida, porque necesitaríamos sacrificar muchas cosas materiales; pero sin esta dificultad no habria jamas una verdadera paz ni felicidad humana. Habeis de comprender que la felicidad y la paz logradas a costa de sacrificios, sera duradera y saludable. La guerra del Asia Oriental Mas Grande, es una obra sagrada de nuestro caudillo, el invencible Imperio Nippon que por ella esta arriesgando sus tres mil años de existencia feliz. Y donde existe una obra sagrada ahí está tambien el espiritu del sacrificio. Imploro a Dios que os dé el valor necesario para comprender profundamente la mision que el Japon está realizando, para cumplir esta sagrada tarea. Por este mismo espiritu

de abnegacion, nuestro sublime heroe nacional, el Gran Patriota Rizal, ofrecio su vida en arras de nuestra patria.

En ultimo analisis, respecto al bien comun, este seria también un señalado sacrificio. Desde hace mucho tiempo ya se conocía la palabra “Lingkod” que significa servicio para el bien de otro desligado de todo egoismo. En la existencia humana debemos mirar el bienestar de todos y no el interes individual. Esto es un deber ineludible de nuestra parte para nuestro pueblo, y un atributo que no existe en el Índice de la democracia occidental. Celebro en el alma que entre nosotros se han organizado sociedades cuyos fines son para el servicio por el bien del publico y para convencerlo que nosotros debemos cooperar con el Imperio Nippon en esta grandiosa y fecunda empresa.

El servicio por el bien del pueblo no es una tarea difícil de practicar porque esta dentro de nuestro propio alcance. Por ejemplo, la limpieza de las calles publicas, es un acto del bien publico, que nadie lo hace por beneficio propio. Ruego a todos, que cumplan religiosamente con este deber civico, lo cual es un acto que mas bien incumbe y compete a vosotros, los jovenes de mi querida patria.

Querida juventud Filipina: Acaba de surgir la resurreccion del alma Oriental, el Nuevo Orden. Nosotros los Filipinos, debemos avanzar y marchar adelante juntos con paso firme y con la frente ergida, hasta el final de la jornada para alcanzar la meta feliz por tantos siglos anhelada, nuestro sacrosanto ideal de libertad e independencia. Antes de terminar, deseo rogar a Dios que nos bendiga a todos y proteja a nuestros hogares y familias.—GRACIAS.